

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/131/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201603
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013201603.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Ľubici Filovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: H., proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vajanského 2, Trnava (právny nástupca Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v prejednávanej priestupkovej veci), o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2013/007421/TMG zo dňa 12. marca 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 210/2013-55 zo dňa 26. februára 2015, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 210/2013-55 zo dňa 26. februára 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

P. súd v T. rozsudkom č. k. 1S 210/2013-55 zo dňa 26. februára 2015, napadnutým odvolaním, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. SVS-OP2-2013/007421/TMG zo dňa 12.03.2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. ObU-TT-OVVS3-2012/10975 zo dňa 14.11.2012. Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch" alebo „zákon č. 372/1990 Zb."). Za predmetný skutok mu správny orgán prvého stupňa uložil podľa § 11 ods. 1 písm. b/, § 13 ods. 1 a § 50 ods. 2 zákona o priestupkoch pokutu vo výške 30,- € a zároveň mu uložil povinnosť podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch uhradiť štátu trovy konania spojené s prejednávaním priestupku vo výške 16,- €, predmetným rozhodnutím mu bola tiež v zmysle § 70 ods. 2 zákona o priestupkoch uložená povinnosť nahradiť poškodenému O. F. spôsobenú škodu vo výške 48,50 €. Krajský súd žalobcovi

náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca dňa 9.4.2012 v čase približne medzi 18:00 hod. až 20.00 hod. v obci Voderady poškodil vstupnú bránu novostavby rodinného domu O. bez popisného čísla, ktorá sa nachádzala vedľa domu s popisným číslom XXX tým, že po nej skákal, čím došlo k poškodeniu konštrukcie bránu a uzamykacieho mechanizmu tejto bránu, čím úmyselne spôsobil škodu O. v celkovej výške 48,50 € poškodením. Bývalý Obvodný úrad Trnava, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím č. ObU-TT-OVVS3-2012/10975 zo dňa 14.11.2012 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch, za čo mu uložil podľa § 11 ods. 1 písm. b/, § 13 ods. 1 s prihliadnutím na § 50 ods. 2 zákona o priestupkoch pokutu vo výške 60,- eur a zároveň mu podľa § 70 ods. 2 zákona o priestupkoch a súčasne mu uložil povinnosť uhradiť škodu spôsobenú priestupkom poškodenému O. F. vo výške 48,- eur, ktorá bola spoľahlivo zistená odborným vyjadrením vystaveným Zámočníctvo - Granec, Budovateľská 37, Cífer. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím č. SVS-OP2-2013/007421/1/TMG zo dňa 12.03.2013 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

Krajský súd zákonnosť rozhodnutia žalovaného preskúmal v intenciách ustanovení § 2 ods. 1, v spojení s § 11 ods. 1, s § 50 ods. 1, 2, s § 70 ods. 2, s § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch, ktorú právnu úpravu citoval a súčasne v intenciách ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších prepisov (ďalej len „správny poriadok“), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 1, 4, § 32 ods. 1, 2, § 46 a § 47 správneho poriadku, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Krajský súd poukazom na to, že skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi, ktorými sú subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka, na objasňovanie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené kumulatívne, v prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty nebol objasnený, nemožno hovoriť o priestupku, ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nadovšetko pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), konštatoval, že Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, (ďalej len „Dohovor“), v zmysle ktorej právnej úpravy v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces, je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípami spravodlivého súdneho konania sú najmä: princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“, „zákaz diskriminácie vlastnej osoby“. Uvedené princípy sú aj súčasťou zákonnej úpravy priestupkového konania, ktorá je obsiahnutá v zákone o priestupkoch a subsidiárne aj v zákone o správnom konaní.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že zákon o priestupkoch v ust. § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. Uviedol, že v porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v správnom poriadku, poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým ustanovuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku sa má právo vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu ako aj k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu a podávať návrhy a opravné prostriedky.

Po preskúmaní administratívneho spisu krajský súd dospel k právnenému záveru, že rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu boli vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. V danej veci bol náležite zistený skutkový stav veci, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty tak, že -priestupku sa dopustil žalobca (subjekt), - žalobca dňa dňa 09.04.2012 v čase približne medzi 18.00 hod. a 20.00 hod. v obci Voderady poškodil vstupnú bránu novostavby rodinného domu O. bez popisného čísla, ktorá sa nachádza vedľa domu s

popisným číslom XXX tým, že po nej skákal, čím došlo k poškodeniu konštrukcie bránky a uzamykacieho mechanizmu tejto brány, čím úmyselne spôsobil škodu O. v celkovej výške 48,50 € poškodením, t.j. úmyselným konaním spôsobil škodu na majetku O. vo výške 48,- € (subjektívna stránka), - predmetom ochrany bol majetok (objekt), -žalobcovým konaním bola spôsobená škoda na cudzom majetku (objektívna stránka).

Podľa názoru krajského súdu zistený skutkový stav nespochybnili ani žalobcove tvrdenia uvedené v žalobe. Zo zápisnice o prejednaní priestupku zo dňa 22.10.2012 krajský súd zistil, že medzi výpoveďami žalobcu a svedkov H. - otca žalobcu, H. - brata žalobcu a I. na jednej strane a poškodeného O. a svedkov E., S., E. a H. na strane druhej, existuje rozpor týkajúci sa prítomnosti troch neznámych mužov v blízkosti domu poškodeného. Žalobca ako aj svedkovia svedčiaci v jeho prospech do zápisnice uviedli, že videli troch mužov (otec žalobcu uviedol 3 - 4 mužov) pred domom poškodeného, pričom v čase, keď sa približovali k domu poškodeného, títo traja muži odišli. Všetci tiež uviedli, že traja muži mali s poškodeným konflikt a zároveň tvrdili, že im mal poškodený vyčítať zničenie zvončeka a podľa otca žalobcu aj zničenie bránky. Na druhej strane poškodený a svedkovia svedčiaci v neprospech žalobcu, nachádzajúci sa v tom čase v dome poškodeného, prítomnosť troch neznámych mužov nepotvrdili. Samotný poškodený do zápisnice uviedol, že v ten deň nemal žiaden konflikt a výpovede žalobcu a svedkov svedčiacich v jeho prospech označil za vymyslené. Rovnako sused poškodeného H. W. nepotvrdil, že by videl konflikt poškodeného s tromi neznámymi mužmi. Ďalej krajský súd konštatoval, že správny orgán dôvodne upozornil na rozpory vo výpovediach svedkov svedčiacich v prospech žalobcu, ktoré sa týkali údajnej reakcie poškodeného na odchod troch neznámych mužov. Žalobca uviedol, že keď traja neznámi muži utekali, poškodený najprv za nimi bežal a o chvíľu sa vrátil späť a brat žalobcu H. uviedol, že poškodený a títo muži sa hádali, vadili sa pred bránou, sa sácali a poškodený bol aj chvíľami za bránou. Matka žalobcu I. sa vyjadrila, že poškodený ostal za bránkou a nešiel za tromi neznámymi mužmi. Otec žalobcu zas tvrdil, že poškodený vyšiel na chodník, odkiaľ na mužov vulgárne vykrikoval, že mu poškodili zvonček a bránku. Ich výpovede sú rozporuplné aj pokiaľ ide o výzor troch neznámych mužov, s ktorými mal mať poškodený konflikt. Aj s ohľadom na zásadné odlišnosti vo výpovediach svedkov H. -otca, H. - brata a I. súd považuje tieto výpovede za účelové, motivované snahou zbaviť žalobcu zodpovednosti a postihu za priestupok vo forme pokuty a povinnosti nahradiť poškodenému spôsobenú škodu. Podľa názoru krajského súdu žalobcom a jeho rodinnými príslušníkmi produkovaná verzia udalostí bola v rozpore predovšetkým s výpoveďami svedkov J., C., W. i poškodeného F., ktorí sa v rozhodujúcom čase nachádzali pred domom poškodeného a videli ako žalobca vyskočil na bránku a skákal po nej. Ide o priame dôkazy usvedčujúce žalobcu zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu. Menovaní tiež dosvedčili, že spáchaniu skutku zo strany žalobcu predchádzal konflikt medzi žalobcom, jeho bratom a najmä otcom na jednej strane a poškodeným na druhej strane, ktorý nechcel dovoliť údajne podnapitým R. „vyšibať“ (obliať vodou umiestnenou na korbe vozidla žalobcovho otca) ženy nachádzajúce sa v tom čase v dome poškodeného, pričom násilné správanie žalobcu a jeho brata malo byť reakciou na toto odmietnutie.

K námietke žalobcu týkajúcej sa nevypočutia ním navrhovaných svedkov A. a H. krajský súd uviedol, že rozhodovanie o tom, aké dôkazy je potrebné v konaní vykonať, patrí v zmysle § 34 ods. 4 správneho poriadku správne orgánu, majúci za to, že orgán prejednávajúci priestupok dôvodne považoval skutkový stav za dostatočne zistený, pred vydaním rozhodnutia ho nenamietal ani žalobca. Vo vzťahu k dôkaznej hodnote navrhovaných svedeckých dôkazov krajský súd zastával názor, že výpovede svedkov podporujúcich príbeh o troch neznámych šibačoch sú s ohľadom na nezlučiteľnosť tejto verzie udalostí s ostatnými dôkazmi zbytočné, keď prítomnosť H. na mieste spáchania priestupku vplýva len z výpovedí žalobcu, jeho otca a brata aj prítomnosť A. nepotvrdil nikto z ostatných svedkov okrem E., podľa ktorého sa A. nachádzal pred domom poškodeného, avšak tento sa do hádky nezapájal. Krajský súd dal do pozornosti, že prítomnosť H. a A. na mieste spáchania priestupku vyplýva iba z výpovedí žalobcu, jeho otca a brata, pričom ani matka žalobcu I. prítomnosť H. a A. do zápisnice neuviedla.

Krajský súd tiež námietku žalobcu o tom, že I.P. podpísala zápisnicu bez jej prečítania, považoval za nevierohodnú a účelovú, nakoľko menovanej nič nebránilo zápisnicu si pred jej podpisom prečítať, nemožno v tejto súvislosti správne orgánu vytknúť žiadnu nezákonnosť.

Krajský súd vo vzťahu k uloženej sankcie konštatoval, že prvostupňový správny orgán a aj žalovaný pri určení druhu sankcie prihliadol závažnosti priestupku, spôsob a okolnosti jeho spáchania a jeho následky. Pri určení výšky sankcie správny orgán správne prihliadol aj na výšku spôsobenej škody a tiež na skutočnosť, že žalobca nebol v predchádzajúcich dvoch rokoch právoplatne postihnutý za obdobný priestupok a uloženú sankciu 30,- € považoval za dostatočnú.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci správneho orgánu na ďalšie konanie, majúc za to, že správne orgány postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami správneho poriadku, vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, pričom vykonané dôkazy boli postačujúce na prijatie záverov o naplnení skutkovej podstaty priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., a preto správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb. Hodnotením zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu krajský súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia, námietky žalobcu uvedené v žalobe nepovažoval za odôvodňujúce zrušenie napadnutého rozhodnutia a keďže v konaní správneho orgánu nezistil takú vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, žalobu zamietol.

Krajský súd o trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov celého konania.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd nedostatočne, neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj, že konanie má inú vadu, majúcu za následok nezákonnosť rozhodnutia. Nesúhlasil s argumentáciou správneho orgánu uvedenou v odôvodnení rozhodnutia, že rozdiely o skutku a čase vo výpovediach svedkov - O. p. C., p. J. p. F., boli spôsobené odstupom času skutku a prejednávania priestupku, považujúc takéto tvrdenie za zavádzajúce, keď uvedení svedkovia boli vypočutí na OOPZ Cífer bezprostredne po incidente. Vytýkal krajskému súdu ako aj správny orgán oboch stupňov nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu. Tvrdil, že jeho matka nevypovedala na polícii a vypovedala až so značením odstupom času na obvodnom úrade. Pri vyhodnocovaní skutkového stavu, správny orgán v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na matkine nezrovnalosti, týkajúce sa výšky šibačov, správny orgán už účelovo nepoukazuje na značný odstup času medzi skutkom a jej výpoveďou na správnom úrade, i keď ona mala naozaj veľký rozdiel medzi skutkom a jej prvou výpoveďou, keďže ona nebola vypovedať na OO PZ v Cíferi ako svedkovia svedčiaci v prospech F., ktorí vo veci skutku vypovedali ihneď po incidente na polícii. Namietal, že i keď ich výpovede sa skoro v ničom nezhodovali, ani v samotných začiatkoch predmetného incidentu, správny orgán vyhodnotil ich výpovede ako dôveryhodné a predmetný skutok uznal ako dostatočne preukázaný. Ďalej žalobca namietal, že správny orgán účelovo zle vyhodnotil výpoveď korunného nestranného svedka W., ktorý bol počas celého incidentu na mieste incidentu a uviedol, že žiadne poškodzovanie bránky nevidel. Dôvodil, že výpoveď nestranného svedka p. W., suseda oznamovateľa p. F., podľa správneho orgánu, ani len nespochybnila jeho obvinenie. Žalobca tiež namietal, že správny orgán zle vyhodnotil výpovede svedkov svedčiacich v jeho prospech. Žalobca taktiež poukázal na to, že, správny orgán odmietol vypočuť nestranných svedkov incidentu, H. H. a P. A., ktorí predmetný skutok videli. Záverom žalobca poukázal na použitie zásady „in dubio pro reo“ v zmysle § 2 ods. 4 Trestného poriadku.

3.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4.

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správneému orgánu domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia č. SVS-OP2-2013/007421/TMG zo dňa 12.3.2013, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému správneému orgánu na ďalšie konanie.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu zistil, že preskúmvaným rozhodnutím žalovaného č. SVS-OP2-2013/007421/TMG zo dňa 12.03.2013 žalovaný správny orgán podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy č. ObU-TT-OVVS3-2012/10975 zo dňa 14.11.2012. Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za predmetný skutok mu správny orgán prvého stupňa uložil podľa § 11 ods. 1 písm. b/, § 13 ods. 1 a § 50 ods. 2 zákona o priestupkoch pokutu vo výške 30,- € a zároveň mu uložil povinnosť podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch uhradiť štátu trovy konania spojené s prejednávaním priestupku vo výške 16,- €, predmetným rozhodnutím mu bola tiež v zmysle § 70 ods. 2 zákona o priestupkoch uložená povinnosť nahradiť poškodenému O. F. spôsobenú škodu vo výške 48,50 €. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona o priestupkoch za skutok uvedený vo výroku tohto rozhodnutia, ktorého sa dopustil dňa 09.04.2012.

5.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu prechádzajúce v rozsahu žalobných dôvodov, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vine a treste uložením pokuty žalobcovi za porušenie právnej povinnosti v zmysle zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého

prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Zistil, že základné námietky žalobcu, ktorými napáda zákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu spočívajú v jeho tvrdení, že napadnutým rozhodnutím v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol uznaný vinným a bola mu uložená sankcia v rozpore s ustanoveniami zákona č. 372/1990 Zb. v spojení s ustanoveniami správneho poriadku, namietajúc správnosť záverov správnych orgánov oboch stupňov v konaní o vine a o uložení sankcie na základe nedostatočne zistenom skutkovom stave a jeho nesprávnom vyhodnotení.

Podľa § 50 ods. 1, 2 zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi.

Za priestupok podľa odseku 1 možno uložiť pokutu do 331 eur.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva.

V predmetnej veci ide o preskúvanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správneho orgánu o postihu za priestupok podľa zákona o priestupkoch, a preto na danú vec aplikujúč čl. 6 ods. 1 prvá časť Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), je treba použiť trestnoprávnu úpravu.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov z 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov, odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny

zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty konkrétnej právnej normy (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvozené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prítomnosti postihu delikventa.

Vzhľadom k uvedenému trestanie za priestupky podlieha rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a zásad trestno právnej zodpovednosti fyzickej osoby priestupku proti majetku sa dopustí ten, kto úmyselne spôsobí škodu na cudzom majetku krádežou, spreneverou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, alebo sa o takéto konanie pokúsi, pričom všetky znaky trestnosti uvedené v skutkovej podstate protispoločenského konania uvedené v citovanej právnej norme musia byť naplnené. Z týchto hľadísk je potom potrebné vychádzať pri posúdení preukázania všetkých znakov skutkovej podstaty deliktu zákonom označeného.

Z obsahu administratívneho spisu, ktorý bol predložený krajskému súdu vyplýva, že na základe podnetu poškodeného suseda žalobcu bolo proti žalobcovi začaté priestupkové konanie zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 09.04.2012 v čase približne medzi 18:00 hod. až 20:00 hod. v obci Voderady poškodil vstupnú bránu novostavby rodinného domu O. F. bez popisného čísla, ktorá sa nachádza vedľa domu s popisným číslom XXX tým, že po nej skákal, čím došlo k poškodeniu konštrukcie brány a uzamykacieho mechanizmu tejto brány, čím úmyselne spôsobil škodu O. F. v celkovej výške 48,50 € poškodením.

Odvolačný súd súhlasí s konštatáciou krajského súdu, že účelom priestupkového konania je objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu priestupku, kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatelovi priestupku uložiť, a najmä, že orgány prejednávajúce priestupky sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa v priestupkovom konaní zásadne vykladajú v prospech obvineného.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že tak súd prvého stupňa ako aj správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali. Odvolací súd považuje záver ustálený správnymi orgánmi za správny, pretože bolo spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázané, že žalobca sa dopustil priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona priestupkoch skutkom kladeným mu za vinu, keďže hodnoverným spôsobom boli preukázané všetky znaky trestnosti zákonodarcom predpokladanými v skutkovej podstate uvedenej právnej normy. Výpovede svedkov E. E. C., O. E. W. a S. J. pred Obvodným oddelením Policajného zboru v Cíferi zhodne zo dňa 30.08.2012 a 31.08.2012 potvrdzujú, že dňa 09.04.2012 v čase okolo 18.00 - 19.00 hod. H.P. poškodil vchodovú bráničku rodinného domu poškodeného O. F.. Poškodenie brány rodinného domu konštatovala aj privolaná hliadka OO PZ Cífer v zázname z preverenia zo dňa 09.04.2012 č. ORP-965/CI TT-2012, prílohou ktorého bola fotodokumentácia. H.P. na OO PZ v Cíferi dňa 09.09.2012 uviedol, že žiadnu bránu na dome pána F. nepoškodil. Kto ju mohol poškodiť uviesť nevie. Taktiež jeho brat H. nič nepoškodil. Uvedené veci musel niekto iný poškodiť, ale kto, uviesť nevie. H.P., ml. na OO PZ v Cíferi dňa 09.09.2012 uviedol, že to čo oznámil pán O. F. sa nezakladá na pravde. Menovaný ani jeho brat nič na dome alebo vstupnej predzáhradke pána F. nepoškodili. Uvedené veci mu musel niekto iný poškodiť, ale kto, uviesť nevie.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, ktorou namietal, že súd prvého stupňa ako aj žalovaný nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede uvedených svedkov E. E. C., O. E. W. a S. J., považujúc ich za rozdielne, keďže o čase skutku uvádzali iné časové údaje. Označení svedkovia zápisnične pred OO PZ v Cíferi dňa 30.08.2012 a 31.08.2012 zhodne tvrdili, že k skutku, ktorým došlo k poškodeniu bránky do pred záhrady rodinného domu poškodeného I. F. došlo v čase okolo 18.00 - 19.00 hod..

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na námietku žalobcu, že súd a ako aj správny orgán odmietol vypočuť nestranných svedkov H. H. a A. P.. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uvedených svedkov žalobca navrhoval vypočuť až v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Žalobca pri svojej prvej výpovedi na OO PZ v Cíferi neuviedol žiadne skutočnosti na svoju obranu a ani neoznačil uvedených svedkov ako prítomných v čase skutku, pričom poškodený v priebehu celého priestupkového konania zhodne tvrdil, že v čase skutku boli prítomní E. C., O... E. W. a S. J., ako aj H.P. st., H.P. ml., žalobca - H. R. a vo vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu proti prvostupňovému správne rozhodnutiu tiež okrem iného uviedol, že svedkovia navrhovaní žalobcom sa v čase skutku na mieste poškodenia nenachádzali.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal, že súd prvého stupňa ako aj žalovaný nesprávne vyhodnotil svedeckú výpoveď H. W.. Z výpovede uvedeného svedka vyplýva, že k veci samej vypovedal až dňa 14.11.2012, kedy potvrdil slovný incident medzi R. a poškodeným I. F. a jeho hosťami v poobedňajších hodinách dňa 09.04.2012. Uviedol, že počas hádky si navzájom nadávali a vykrikovali, pričom počas tejto hádky si nevšimol, že by I. F. vytýkal H. alebo H.P., že mu niečo poškodili. Z výpovede tohto svedka nie je zrejmé, či bol vôbec prítomný pri skutku poškodenia predmetnej bránky, keďže vo výpovedi opisuje len slovný incident medzi R. a I. F. a jeho hosťami, ku ktorému malo dôjsť v poobedňajších hodinách.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom krajského súdu žalobcom a jeho rodinnými príslušníkmi produkovaná verzia udalostí bola v rozpore predovšetkým s výpoveďami svedkov J., C., W. i poškodeného F., ktorí sa v rozhodujúcom čase nachádzali pred domom poškodeného a videli ako žalobca vyskočil na bránku a skákal po nej. Ide o priame dôkazy usvedčujúce žalobcu zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu. Menovaní tiež dosvedčili, že spáchaniu skutku zo strany žalobcu predchádzal konflikt medzi žalobcom, jeho bratom a najmä otcom na jednej strane a poškodeným na druhej strane, ktorý nechcel dovoliť údajne podnapitým R. „vyšibať“ (obliať vodou umiestnenou na korbe vozidla žalobcovho otca) ženy nachádzajúce sa v tom čase v dome poškodeného, pričom násilné správanie žalobcu a jeho brata malo byť reakciou na toto odmietnutie.

Vzhľadom k uvedenému krajský súd dospel k správne záveru, že v danej veci neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci správne orgánu na ďalšie konanie, majúc za to, že správne orgány postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami správneho poriadku, vykonali vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotili v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, pričom vykonané dôkazy boli postačujúce na prijatie záverov o naplnení skutkovej podstaty priestupku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb., a preto správne orgány oboch stupňov správne vyhodnotili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona č. 372/1990 Zb.

Odvolací súd tak ako súd prvého stupňa hodnotením zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správne orgánu nezistil logické, vecné ani právne pochybenia. Námietky žalobcu uvedené v odvolaní ako aj v žalobe nepovažoval za odôvodňujúce zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného a v konaní správne orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 s § 224 ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní bol neúspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.